

Sygn. akt VI U 374/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 maja 2022r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Romuald Dalewski

Protokolant – protokolant sądowy Katarzyna Słaba

po rozpoznaniu w dniu 6 maja 2022r. w Bydgoszczy

na rozprawie

odwołania: A. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 11 lutego 2022r., znak: (...)

z dnia 16 marca 2022r., znak: (...)

w sprawie: A. G.

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.

o emeryturę pomostową

oddala odwołania.

Sędzia Romuald Dalewski

Sygn. akt VI U 374/22

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 lutego 2022 roku i 16 marca 2022 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił przyznania odwołującemu A. G. prawa do emerytury pomostowej na podstawie art. 4 w związku z art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych. Ubezpieczony nie udowodnił wykonywania pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy. W odwołaniu od tej decyzji ubezpieczony A. G. domagał się zmiany decyzji, przyznanie prawa do emerytury pomostowej na podstawie prawidłowego rozliczenia okresu zatrudnienia i przedłożonych dokumentów, wskazując na okresy pracy wykonywanej w szczególnych warunkach. W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy potrzymał stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił i zważył, co następuje :

Przede wszystkim należy wskazać, że zgodnie z treścią art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych z dnia 19 grudnia 2008 r., prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5-12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki: urodził się po dniu 31 grudnia 1948 r.; ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat; osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co

najmniej 60 lat dla mężczyzn; ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn; przed dniem 1 stycznia 1999 r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS; po dniu 31 grudnia 2008 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3; nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy. W myśl art. 3 ust. 5 wspomnianej ustawy, za pracowników wykonujących prace o szczególnym charakterze uważa się pracowników wykonujących po dniu wejścia w życie ustawy, w pełnym wymiarze czasu pracy, prace, o których mowa w ust. 3. Zgodnie z brzmieniem art. 49 przywołanej ustawy, prawo do emerytury pomostowej przysługuje również osobie, która: po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3; spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1-5 i 7 i art. 5-12; w dniu wejścia w życie ustawy miała wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2, okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3. Jak wynika z przytoczonych wyżej przepisów – pozostawanie przez ubezpieczonego w stosunku pracy stanowi samodzielną i negatywną przesłankę uniemożliwiającą przyznanie mu prawa do emerytury pomostowej. Brak spełnienia tej przesłanki, niezależnie od tego, czy inne się ziściły, czyni niemożliwym uwzględnienie żądania w zakresie przyznania wnioskowanego świadczenia. Skoro zatem A. G. w dniu wydania zaskarżonej decyzji przez ZUS nie rozwiązał stosunku pracy, to decyzję organu rentowego należy uznać za prawidłową. Podkreślenia wymaga fakt, iż ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę pomostową i przedmiotem zaskarżonej decyzji jest odmowa jej przyznania, a zakres postępowania sądowego wyznacza właśnie treść decyzji. Jak wynika bowiem z wyroku Sądu Najwyższego z 1 września 2010r. (sygn.. akt III UK 15/10), zakres rozpoznania i orzeczenia w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wyznaczony jest w pierwszej kolejności przedmiotem zaskarżonej decyzji organu rentowego, a w drugim rzędzie przedmiotem postępowania sądowego, determinowanego w przedmiotowej sprawie zakresem odwołania od tychże decyzji, w którym ubezpieczony dochodził emerytury pomostowej.

Niezależnie od powyższego Sąd ustalił, że w dniu 17.01.2022 roku A. G., urodzony (...), złożył wniosek o przyznanie emerytury pomostowej. Udowodnił łączny staż pracy wynoszący 38 lat, 6 miesięcy i 13 dni, w tym staż pracy w szczególnych warunkach, na podstawie przepisów obowiązujących do 31.12.1998 roku – 7 lat, 6 miesięcy i 13 dni. Po dniu 31.12.2008 roku nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych. Ubezpieczony zatrudniony był w Zakładach (...) w B. w okresie od 7 października 1981 roku do 28 lutego 1988 roku początkowo jako galwanizer, a następnie jako nastawiacz urządzeń galwanicznych. Od 1 marca 1988 roku do 31 grudnia 2002 roku pracował w firmie (...) jako galwanizer, a od 15 stycznia 2003 roku do 26 września 2005 roku w firmie (...) również jako galwanizer. Powyższe okoliczności są bezsporne. Istotą sporu wymagająca analizy był charakter zatrudnienia odwołującego w poszczególnych okresach jego pracy. Przez pierwszy okres zatrudnienia ubezpieczony pracował jako galwanizer i nastawiacz urządzeń galwanicznych, w pełnym wymiarze czasu pracy, na trzy zmiany w godzinach od 6 do 14, 14-22, 22-6. Do jego obowiązków należało: obsługa automatu, zawieszanie detali na zawieszki, praca przy wannach galwanicznych (miał wówczas do czynienia z kwasami, niklem i sodą kaustyczną). Od 1 marca 1988 roku do 31 grudnia 2002 roku i od 15 stycznia 2003 roku do 26 września 2005 roku wykonywał te same czynności na stanowisku galwanizera, lecz w firmach (...) i (...). Dowód : akta osobowe w załączeniu, dokumenty w aktach ZUS, zeznania świadków J. S. i A. K., zeznania ubezpieczonego. W oparciu o przeprowadzone dowody, które co do zasady nie były ze sobą sprzeczne, w ocenie Sądu, nie było podstaw do uwzględnienia odwołania. Przypomnieć bowiem należy, że emerytury pomostowe zostały wprowadzone do polskiego prawa przez ustawą z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. Nr 237 z 2008 r., poz. 1656), która weszła w życie 1 stycznia 2009 r. Emerytury pomostowe, choć są świadczeniami emerytalnymi, różnią się od „zwykłych” emerytur (wyplacanych na podstawie ustawy emerytalnej osobom, które osiągnęły powszechny wiek emerytalny) (tak: Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 16 marca 2010 r., w sprawie K 17/09, OTK-A 2010/3/21). Emerytura pomostowa to świadczenie przysługujące z nowego systemu emerytalnego (art. 24 ust. 2 i 3 ustawy emerytalnej) dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, którzy nie mają prawa do emerytury określonej w przepisach art. 32, art. 33, art. 39, art. 40, art. 46, art. 50, art. 50a, art. 50e i art. 184 ustawy o emeryturach i rentach FUS oraz art. 88 Karty Nauczyciela, zwłaszcza z uwagi na niespełnienie, do końca 2008 r., warunków nabycia uprawnień do tych świadczeń. Świadczenie to spełnia funkcję emerytury z

tytułu obniżonego (niższego) wieku emerytalnego (art. 32 ustawy emerytalnej), a zatem zostało wprowadzone ze względu na obiektywne okoliczności szybszego niż normalnie pogarszania się, wraz ze starzeniem się, organizmu człowieka, zdolności do wykonywania dotychczasowego zatrudnienia z uwagi na jego specyfikę, tj. szczególne warunki lub charakter pracy. Jednak -co istotne w stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy - w porównaniu do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym istotnie zawężono krąg ubezpieczonych - pracowników uprawnionych do emerytury pomostowej, zasadniczo kierując się przy tworzeniu wykazów prac w szczególnych warunkach/charakterze (załączniki nr 1-2 do ustawy o emeryturach pomostowych) kryteriami medycznymi z zakresu medycyny pracy (tak: Kamil Antonów, Marcin Bartnicki, Bartosz Suchacki, Ustawa o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Komentarz (komentarz do art. 24; uwagi do punktu 3), ABC, 2009, wyd. III). Rozwiązania zawarte w tej ustawie dotyczą osób objętych pracowniczym systemem ubezpieczeń społecznych i mają charakter przejściowy oraz obejmują zamkniętą liczbę określonych podmiotów (zob. uzasadnienie ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych dostępne na internetowej stronie Sejmu, VI kadencja, nr druku: 1070). Dla celów ustalenia uprawnień do emerytury pomostowej za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach związanych z czynnikami ryzyka, które z wiekiem mogą z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwałe uszkodzenie zdrowia, wykonywane w szczególnych warunkach pracy, determinowanych siłami natury lub procesami technologicznymi, które mimo zastosowania środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej stawiają przed pracownikami wymagania przekraczające poziom ich możliwości, ograniczony w wyniku procesu starzenia się jeszcze przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w stopniu utrudniającym im pracę na dotychczasowym stanowisku – prace wymienione w załączniku nr. 1 oraz prace wymagające szczególnej odpowiedzialności oraz szczególnej sprawności psychofizycznej, których możliwość należytego wykonywania w sposób niezagrażający bezpieczeństwu publicznemu, w tym zdrowiu lub życiu innych osób zmniejsza się przed osiągnięciem wieku emerytalnego na skutek pogorszenia sprawności psychofizycznej związanego z procesem starzenia się – wykaz nr. 2, natomiast w myśl przepisów dotychczasowych art. 32 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych Rodzaje prac lub stanowisk ustala się na podstawie ustawy z dnia 17.12.1998 r. oraz Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., nr 8, poz. 43 ze zmianami), a także na podstawie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie wymienionych aktów. Natomiast na podstawie art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych prawo do emerytury pomostowej przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki: urodził się po dniu 31 grudnia 1948 r.; ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat; osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn; ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn; przed dniem 1 stycznia 1999 r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS; po dniu 31 grudnia 2008 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lubo szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3; nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy. W przedmiotowej sprawie ubezpieczony nie wskazał pracy w warunkach szczególnych, w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych, po 31 grudnia 2008 roku. Prace w szczególnych warunkach to prace związane z czynnikami ryzyka, które z wiekiem mogą z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwałe uszkodzenie zdrowia, wykonywane w szczególnych warunkach środowiska pracy, determinowanych siłami natury lub procesami technologicznymi, które mimo zastosowania środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej stawiając przed pracownikami wymagania przekraczające poziom ich możliwości, ograniczony w wyniku procesu starzenia się jeszcze przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w stopniu utrudniającym ich pracę na dotychczasowym stanowisku; wykaz prac w szczególnych warunkach określa załącznik nr 1 do ustawy. Przy czym, w myśl ust. 2. art. 3 w każdym przypadku są to prace determinowane siłami natury pod ziemią, na wodzie, pod wodą i w powietrzu. Celowo ustawodawca nie definiował stanowisk pracy, lecz położył nacisk na charakter wykonywanej pracy, którą

określił bardziej lub mniej ogólnie, ale też zamieścił prace określone precyzyjnie. Nie sformułował jednak ustawowych definicji poszczególnych prac. W ocenie Sądu Okręgowego, odstąpienie ustawodawcy od prawnego definiowania poszczególnych prac, w nawiązaniu do celu ustawy pozwala przyjąć, że prace te, jako pojęcia prawne powinny być interpretowane zgodnie ze wskazaniem wynikającymi z art. 3 ust. 1 i 2 ustawy i nie mogą prowadzić do rozszerzenia kręgu beneficjentów poza ten, wyznaczony brzmieniem przepisów. To oznacza, że w drodze interpretacji prawnych nie powinno dochodzić do sytuacji, że beneficjentem ustawy zostaje pracownik nie wykonujący pracy oznaczonej w zamkniętym katalogu prac, kwalifikowanej jako wykonywana w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, lecz pracę zbliżoną rodzajowo. W judykaturze aprobowany jest przeciwieście pogląd, że charakter emerytur w niższym wieku z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze i emerytur pomostowych jest odrębny, a zatem nie wszyscy uprawnieni do emerytur w niższym wieku z racji wykonywania tego rodzaju prac nabyliby obecnie prawo do emerytur pomostowych (wyrok SN, 13.03.2012, II UK 164/11). Również w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego podkreśla się, że w ustawie o emeryturach pomostowych nastąpiła zasadnicza zmiana konstrukcyjna określenia wykazów prac szczególnych, której celem było ich zobiektywizowanie; w wykazach stanowiących załączniki do ustawy o emeryturach pomostowych zostały wskazane jedynie te prace, które spełniają kryteria zawarte w art. 3 ust. 1 i 2 ustawy (wyroki TK: 3.03.2011, K 23/09 OTK 2011.2A.8; 25.11.2010, K 27/09, OTK 2010.9A.109) Warunki nabycia prawa do emerytury pomostowej określa art. 4 ustawy z 19 grudnia 2008 r. m.in. wskazując na wymóg okresu pracy w warunkach szczególnych co najmniej 15 lat. Ustawa o emeryturach pomostowych dopuściła odstępstwa od przesłanki wymienionej w jej art. 4, wskazując w art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych, że prawo do emerytury pomostowej przysługuje również osobie, która: po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3; spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1-5 i 7 i art. 5-12; w dniu wejścia w życie ustawy miała wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2, okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3. Stosownie do treści przepisu art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych prawo do tej emerytury przysługuje również osobie, która po dniu 31 grudnia 2008 roku nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3, oraz spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1-5 i 7 i art. 5-12 i w dniu wejścia w życie ustawy miała wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2, okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, jednak w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3. Odnosząc powyższe przepisy do omawianego stanu faktycznego w pierwszej kolejności należy zaznaczyć, iż skoro odwołujący nie spełnia warunku z art. 4 pkt 6 ustawy tj. po dniu 31.12.2008 roku nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze to jedyną możliwością uzyskania przez niego emerytury pomostowej było spełnienie wszystkich przesłanek z cytowanego powyżej art. 49 ustawy. Regulacja wynikająca z art. 49 ustawy jest regulacją szczególną w stosunku do tej, jaka wynika z art. 4 ustawy. Odstępstwo od zasady wynikającej z art. 4 pkt 6 ustawy (tzn. obowiązku wykonywania pracy w szczególnych warunkach po dniu 31 grudnia 2008 r.) zawężone jest jednak wyłącznie do tych ubezpieczonych, którzy na dzień 1 stycznia 2009r. legitymują się okresem 15 lat pracy w warunkach szczególnych ale wyłącznie w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych. Nie wystarczy zatem wykazanie się na ten dzień wymaganym okresem pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 32 i 33 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, albowiem konieczne jest także aby praca ta była pracą w warunkach szczególnych w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych (art. 49 pkt 3). Tak wskazał Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 25 kwietnia 2013 r. IIIAUa 1857/12, który podzielił rozważania prawne poczynione w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2012 r. w sprawie II UK 164/11. W motywach wskazanego orzeczenia Sąd Najwyższy zważył m.in., że "warunkiem skutecznego ubiegania się o emeryturę pomostową w świetle wykładni językowej art. 4 i 49 ustawy, jest więc legitymowanie się określonym stażem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze (w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych lub dotychczasowych przepisów) oraz kontynuowanie pracy w tych warunkach po wejściu w życie ustawy, a więc po 1 stycznia 2009 r. W przypadku kiedy osoba ubiegająca się o to świadczenie nie kontynuuje pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze i legitymuje się w związku z tym jedynie stażem pracy "szczególnej" według poprzednio obowiązujących przepisów, może nabyć prawo do "nowego" świadczenia jedynie wówczas, gdy dotychczasowy staż pracy (okres prac) można kwalifikować jako prace w warunkach szczególnych w rozumieniu dziś obowiązujących przepisów (art. 3 ust. 1 ustawy) lub o szczególnym charakterze (art. 3 ust. 3 ustawy). Innymi słowy brak podstaw prawnych do przyznania emerytury pomostowej ubezpieczonemu, którego dotychczasowy okres pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, dziś

nie może być tak kwalifikowany." Prawo do emerytury w wieku niższym od powszechnego z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest ściśle związane z szybszą utratą zdolności do zarobkowania z uwagi na szczególne warunki lub szczególny charakter pracy. Praca taka, świadczona stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, obowiązującym na danym stanowisku pracy, przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też wykonująca ją osoba ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni. Prawo to stanowi przywilej i odstępstwo od zasady wyrażonej w art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a zatem regulujące je przepisy należy wyklądać w sposób gwarantujący zachowanie celu uzasadniającego to odstępstwo (wyroki SN: z dnia 8.06.2011 r., I UK 393/10, LEX nr: 950426; z dnia 22 lutego 2007r., I UK 258/06, OSNP 2008 Nr 5-6, poz. 81; z dnia 17 września 2007 r., III UK 51/07, OSNP 2008 Nr 21-22, poz. 328; z dnia 6 grudnia 2007 r., III UK 62/07, Lex Nr 375653; z dnia 6 grudnia 2007 r., III UK 66/07, Lex Nr 483283; z dnia 13 listopada 2008 r., II UK 88/08, niepubl.; z dnia 5 maja 2009r., I UK 4/09, Lex Nr 509022). Obowiązujące normy prawne w sposób jednoznaczny rozstrzygają, jakie środki dowodowe mogą stanowić podstawę do ustalenia konkretnych okoliczności w postępowaniu przed organem rentowym. W związku z tym organ rentowy, rozpoznając wnioski w sprawie prawa do emerytury, co do zasady może uwzględnić wyłącznie te okresy pracy, które zostały udowodnione za pomocą dokumentów. W przypadku, gdy zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczeń potwierdzających okresy wykonywania pracy z przyczyn od siebie niezależnych, przepisy kodeksu postępowania cywilnego umożliwiają ustalenie danych okoliczności w drodze postępowania odwoławczego przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W postępowaniu w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych każdy fakt mający wpływ na prawo do świadczenia lub jego wysokość może być dowodzony wszelkimi środkami, które sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe. Jak stwierdzono w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 listopada 2008 r. (III AUa 3113/08, Lex nr 552003) świadectwo pracy w warunkach szczególnych wydane pracownikowi przez pracodawcę stanowi domniemanie i podstawę do przyjęcia, iż okres pracy w nim podany jest okresem pracy w warunkach szczególnych, o którym mowa w art. 32 ust. 2 ustawy z 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. W sytuacji, kiedy brak wymaganego świadectwa pracy w warunkach szczególnych wystawionego przez pracodawcę, Sąd może prowadzić postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia, czy praca wykonywana przez stronę, była wykonywana w warunkach wymaganych przepisami. Takie postępowanie wymaga jednak wykazania w sposób nie budzący wątpliwości, że praca faktycznie wykonywana była w warunkach szczególnych, wymaga dowodów pewnych oraz jednoznacznych i nie ma miejsca na domniemania faktyczne, czy ustalanie hipotetyczne. W tym miejscu wskazać należy, iż w postępowaniu cywilnym ustawodawca wprowadził zasadę kontradyktoryjności, zgodnie z którą strony zobowiązane są zgłaszać okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy i dowody na ich oparciu. Z przepisu art. 232 k.p.c. jednoznacznie wynika, że obowiązek wskazania dowodów obciąża stronę i w związku z tym nie jest rzeczą sądu wyszukiwanie dowodów w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron. Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe nie pozwoliło na zaliczenie spornych okresów pracy odwołującego do prac wykonywanych w warunkach szczególnych w rozumieniu przepisów o emeryturach pomostowych. Według treści świadectwa pracy wykonywanej w warunkach szczególnych czynności wykonywane przez ubezpieczonego zaliczone zostały do wykazu A dział III poz. 76 (praca w hartowniach i wytrawialniach, praca ocynkowaczy, ocynkowaczy, kadmowaczy oraz galwanizerów – cynkiem, miedzią, chromem, kadmem i niklem). Reasumując, w ocenie Sądu Okręgowego, w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy przyjęć należało, że ubezpieczony nie wykazał aby spełnił przesłankę legitymowania się według stanu na dzień wejścia w życie ustawy o emeryturach pomostowych, tj. 1 stycznia 2009 r., okresem co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 4 pkt 2 w zw. z art. 49 ustawy pomostowej i art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych, co wyklucza przyznanie prawa do emerytury pomostowej. Skoro zatem nie można było, w ocenie Sądu, przyjąć na podstawie zebranych dowodów wykazania przez odwołującego wykonywania pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu prac w warunkach szczególnych według dziś obowiązujących przepisów (art. 3 ust. 1 ustawy) lub o szczególnym charakterze (art. 3 ust. 3 ustawy) – czyli bezpośrednio, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy - brak było podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji. Wykaz prac określonych w art. 3 ust. 1 i 3 jest zamknięty i nie podlega uzupełnieniu. Mając na względzie powyższe okoliczności, w obecnym stanie prawnym Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji i dlatego na podstawie art. 477¹⁴ par. 1 k.p.c. oddalił odwołania.